

[Niels Helveg Petersen.]

der ikke er nogen, der skal mærke noget som helst til noget, hvis ingen skal bidrage til, at boligproblemerne kan løses.

Jeg vil til sidst også gøre den bemærkning i anledning af hr. Helge Nielsens skarpe indlæg, at det forekommer mig at være et godt bevis for, hvorfor det i tidens løb har været så vanskeligt at få en fornuftig samordning af boligpolitik og økonomisk politik. Det er på intet område lettere end på boligpolitikens at appellere til det bestående.

Det udvalg, der nu nedsættes, vil ikke alene komme til at gennemgå regeringens forslag og de tanker, der fremføres af oppositionen, men vil også få mulighed for at vurdere adskilligt nyt materiale, som vil fremkomme under udvalgsbehandlingen. Der vil komme den såkaldte B & W-rapport for byggeriet, realkreditkommissionens betænkning vil være færdig, der vil foreligge resultater af forhandlinger mellem ejere og lejere og mellem boligministeriet og de almennyttige boligselskaber. Udvalget vil få rigeligt med stof til arbejde og til eftertanke og forhåbentlig også med stof til enighed. Politisk enighed er erfaringsmæssigt meget vanskelig at opnå på disse områder og vil nok også blive det denne gang, men for det radikale venstre er det af afgørende betydning, at regeringens oplæg er et oplæg til en forhandling med oppositionens partier.

Poul Dam: Jeg skal her holde mig til finansloven, og hvad der nærmere hænger sammen hermed. Min ven hr. Ømann vil senere sige noget i forbindelse med økonomiministerens redegørelse i går.

Jeg synes, det er naturligt at tage sit udgangspunkt i finansministerens fremsættelsestale, da finanslovsforslaget blev lagt på tingets bord. Det var jo en nydelig fremsættelsestale, hvor vi fik meget at vide, men det bekymrer mig og bedrøver mig, at der var sådan en undskyldende tone i den. Det var, som om finansministeren var ked af at fremsætte finansloven, han var i hvert fald ked af, at beløbene var blevet så store. Det kan man måske nok forstå, at han i erindring om tidligere glade tider kunne være præget af, men jeg synes alligevel, det er urimeligt. Jeg synes, at der bør være noget julestemning over en finansminister, der

forelægger en sådan finanslov. Det er da godt, at den nuværende regering finansielt magter at gennemføre de reformer, som den forrige regering fik vedtaget. At den ikke har nogen tro på, at den vil kunne klare at finansiere nogle af de reformer, den selv planlægger, da den nemlig ikke planlægger nogen, er en helt anden sag.

Men vi har et stærkt stigende budget. Vi har et stærkt stigende socialbudget, og det er godt, at vi har råd til at gøre forholdene bedre for de nødlidende i befolkningen. Vi har et meget stærkt stigende undervisningsbudget, og det er godt, at vi har råd til at gøre undervisningen bedre, at ofre mere på forskning og videnskab; der er ikke spor grund til at undskylde det. Og det er godt, at vi har stigende udgifter til u-landshjælp. Der er ingen grund til at henlægge ansvaret for det til den forrige regering. Hele folketingset var vistnok nogenlunde enig om at hilse den plan, der dengang blev lagt, velkommen.

Der er ingen grund til at være bekymret over, at finanslovens tal stiger under bestemte forudsætninger, som jeg skal komme tilbage til. Tværtimod, det er godt, at vi har et samfund i fremskridt, at vi har et samfund, som er i stand til at bruge af sine rige midler til en række værdifulde fælles formål. Det ville være stygt, hvis vi i dag havde faldende finanslovstal, for det betød, at vi ikke ville ofre noget på de fælles anliggender, eller det betød, at vi var blevet så fattige, at vi ikke magtede at gøre det, vi gerne ville.

Der er heller ingen grund til, som finansministeren gjorde det i fremsættelsestalen, at tale bekymret om de krav, der stilles, et udtryk, der anvendes, så vidt jeg husker, flere gange i fremsættelsestalen, som om det kun var forskellige grupper, som øvede pression mod regeringen, der meget mod sin vilje gav efter for pressionen. Der er jo tale om krav, som vi alle er enige om bør efterkommes, krav, som ikke er bestemte pressionsgruppers ønsker, men derimod er udtryk for, hvad et fremskridt, hvad en udvikling nødvendiggør.

Der er intet forkert i stigende finanslovstal. Og der er ingen grund til at bebrejde regeringen, at den er blevet klogere nu, end dens partier var, da de var opposition. Hvis man kunne håbe, der var en kumulativ